

A cesta k tunelu vedla poněkud oklikou

...aneb třicet věcí, které Crowley udělal, aniž možná chtěl, od konce světa do následujícího března

Fandom Dobrá znamení, Crowley & Azirafal

Prequel k povídce **A na konci tunelu bylo... světlo**

Rozsah: 11 tis. slov

A/N: Povídka byla inspirovaná úžasnou povídkou 100 Things Crowley Would Do Before the World Ended od shewhoguards (tomu se prostě nedalo zabránit) a budou v ní prvky i jiných povídek, které jsem mezitím přečetla (tomu se taky nedalo zabránit). Rovněž se tam vyskytují nejen zmínky z kánonu a odkazy na něj ale i citace, neboť je to příběh přímo navazující na dění Dobrých znamení.

Třicet věcí, které Crowley udělal, aniž možná chtěl, od konce světa do následujícího března

...často viděno Azirafalovými očima

I. Šel se opít

Když jste nesmrtelní, potenciálně nezranitelní (pozn.: až na velmi speciální případy za konkrétně stanovených podmínek) a netrápí vás přizemní lidské starosti jako dýchání nebo jídlo nebo spánek (pozn.: v podstatě), většinou jste povznesení i nad ostatní věci (pozn.: a když říkám povznesení, nemyslím tím tu souvislost s nebeskostí, tentokrát ne). Když ale skoro dojde ke konci světa a vy jste celou dobu při tom (pozn.: relativně) nebo vám minimálně málem uhoří zadek, nic vám nezabrání v tom udělat alespoň jednu věc (pozn.: a když říkám jednu, myslím aspoň třicet), kterou musíte. Kor když se k vám přidá i notně otřesený anděl.

Tadfieldské hostince musely být velmi pokrokové, pomysleli si ti dva, třebaže každý ze zcela odlišného důvodu, když vešli do míst, které jim doporučila Anatéma Novotriková, profesionální potomek, aby mohli pokračovat tam, kde na louce s vínem začali, i když při tom dodala lehce nejistě: „Myslím, ano, myslím, že někde na náměstí vážně je. Aspoň se domnívám, že jsem ji tam někde... zahlédla...“ Ale jelikož pan Young, Otec, pevně přikývl, že měla pravdu, třebaže se jeho pohled stále upíral do míst, kam zmizel jeho nezbedný syn, tak se tam vydali džípem a nikdo je nezastavil.

Čepovali tam pivo. Čepovali tam hory piva. A co se toho vystaveného skla s tvrdým alkoholem týkalo, jo... Crowley si spokojeně pomlaskl, *to půjde.*

Zasedli ke stolu a nechali se obsluhovat. A pili. Pili tak moc, aby nemuseli myslet. Třeba na to, jak příšerně vyslovuje Belzebub Crowleyemu jeho jméno, jako by při tom jazykem přejížděl přes rašpli (pozn.: to se nezměnilo), nebo jak panovačný je Metatron (pozn.: to se taky nezměnilo) nebo na Nevýslovný plán (pozn.: to se možná změnilo, ale jelikož On se s tím nikomu nesvěřuje, tak to bylo těžké poznat), na ten už vůbec ne.

„Fíž, já sem...“ zamrmlal Azirafal a ukázal mu kamsi na nos nebo možná na pravé ucho, on se ten směr už dost špatně určoval, „já si fakt mysl... ehm, mysl sem si, že... hmm? Taky sis to mysl?“

„Jo!“ přisvědčil Crowley a plácl při tom dlaní zhurta do stolu. „Já taky!“

„A pšitom, pšitom... nejni!“

„Jo! Anato ssse napjem!“ A Crowley se napil a polil se při tom. A pak se tomu zasmál, když si otíral bradu rukávem své kdysi kvalitní košile. A Azirafal se zasmál a přihnul si taky. Vlastně se smáli oba, třebaže celá hospoda na ně zírala. Na ty dva opíjející, bláznivé a chvílemi dost nepřičetné cizince.

Nebo možná ne, ono to nebylo zas tak odlišné od rutiny pátečního nebo nedělního nebo jakéhokoliv jiného večera, že? Že?

II. Zpíval tklivé písně

*„Sbohém Bentleynečku, proč jsi musel jíííiti!
Sbohém, Bentleynečkuiu, proč jsi musel jíííiti?!
Takovééé to bylooo, takovéééto bylooo,
s tebou pěknééé žíííitií.
Takovééé to bylooo, takovéééto bylooo,
s tebou pěknééé žíííitií.“*

Crowley zpíval. Crowley zpíval krásně a tklivě a Azirafal na něj hleděl a myslel při tom na to, jak rajská to byla hudba (pozn.: stále si musíme uvědomit, že i náš anděl byl už fakt, fakt opilý a tedy měl s tolika promilemi pod kůží hodně posunutě vnímání a smysly obecně) a zažil najednou *déjà vu*, že je znovu přítomen nějakých těch bakchanálií v antickém Řecku nebo snad pak v Římě a že cítí vůni mokrého horka a výparů vína a sůl z moře ve vzduchu a ve vlasech má snítku vavřínu a že už ani netuší, kde se tam vzala... asi se účastnil nějaké soutěže, třebaže to bylo dost nepravděpodobné, nebo ji možná od někoho dostal, nebo tak něco...

A pak to pominulo, když Crowley zakrákoral z plna hrdla:

*„Hej, šenkýři, vesele
natoč plné korbele;
nebo raděj' vyval sud
a ty, dědku, zahrej z dud!“*

A pokračoval další slokou a další a další a pak další písni starou nebo novou, Azirafal ani nevěděl, kde se to v něm bralo. Myslel si, že už má pubertu za sebou, že mu snad stačilo kdysi to jablko, ale taková skoroapokalypsa asi v démonovi objevila nové talenty nebo možná odhalila ty staré a skryté a zašlé stránky, ty, které byly dávno fuč. Nebo byl možná jen beznadějný optimista a dost dobře ho ještě – za těch šest tisíciletí - nepoznal.

Když se Crowley o nějaký ten čas později dostal až k *Auld Lang Syne* v dokonalém skotském dialektu přidal se Azirafal k němu a pak společně pěli (pozn.: více méně – spíš více – falešně, ale to už v té putice stejně nikdo neslyšel, neboť už dávno splynuli s davem):

*„Zde ruka, věrný příteli,
a k mému srdci blíž!
tak hlubý doušek nepili
jsme dávno, dávno již!“*

III. Usnul pod lavicí

Když toho měl Crowley právě tak akorát, když už byl tak opilý, že ani nedokázal vědomě vystřízlivět, usnul nakonec pod lavicí a ve zpětném pohledu z toho měl vážně velkou radost, třebaže v tu chvíli úplně ne. Azirafal měl v tomto směru větší štěstí, neboť ten usnul na stole. Oba mohli být rádi, že putiky na venkově bývají přátelského ražení a že je nevyhodili ven do škarpy, ale nechali je tam milostivě dospat, třebaže byli cizinci a nikdo si nebyl jistý, jestli ráno bude jejich milovaná hospoda

ještě stát nebo jestli ji třeba nevykradou, nezdemolují nebo nepodpálí. Venkovští lidé byli prostě takoví. Minimálně tam, v Dolním Tadfieldu, který byl tím nepřátelštějším místem (pozn.: krom pana Tylera, samozřejmě) s tím nejnórmálnějším počasím na zemi.

Crowley ležel na holé zemi s rukama za hlavou a chrápal. To byl posun od sesunutého stavu napůl na boku a napůl obličejem zarytým v hlíně, ve kterém se svých chrápáním začal. Jeho oblečení bylo stále očouzené, na zádech poněkud potřhané, vlasy trčící na všechny strany, jen slunečné brýle jako by měly všehovzdornou bariéru a navíc byly ještě připevněné kouzlem.

Azirafal naproti tomu odfukoval poměrně důstojně. Tedy kdyby přítom neměl pusu smáčkutou do nepřirozeného tvaru o hřbety svých rukou a nezela mu dokořán, vypadal by celkem i jen jako velmi, velmi unavený pocestný. Zejména v těch světlých vycházkových šatech, třebaže rovněž poněkud podroušených ve švech, neboť po vši té skoroapokalypse zapomněl, že by s tím měl něco udělat, a delšími vlasy a... přátelským obličejem a těma modrýma, teď tedy uvolněně zavřenýma, nebeskýma očima.

A tak je necháme spát. Neboť spánku je třeba. Zejména poté, co dojde skoro ke konci světa. Poté, co se postavíte svým nadřizeným a jako jedno tělo je vypoklonkujete ze skoro započaté bitvy prostou pochybností. Jak jinak si totiž vyložit tu jejich bratroweasleyovskou sebedoplňující slovní výměnu?

Připomeňme si to citací z Knihy:

„Promiňte,“ řekl anděl. „Ten Velký plán, o kterém mluvíte, předpokládám, že je to onen Nevýslovný plán, nebo se mýlím?“

Na okamžik zavládlo ticho.

„Je to Velký plán,“ odpověděl Metatron rozhodně. „Sám to dobře víš. Bude svět, který potrvá šest tisíc let, a pak bude -“

„Jistě, jistě, to je skutečně Velký plán,“ přikývl Azirafal. Mluvil s vybranou uctivostí, ale s výrazem někoho, kdo právě na politické schůzi položil nevídanou otázku a nedá pokoj, dokud na ni nedostane odpověď. „Já jsem se jen ptal, je-li současně i Nevýslovný. Byl bych rád, kdybychom si v tomto bodě udělali jasno.“

„Na tom přece nezáleží!“ vyštěkl Metatron. „Je to jeden a tentýž, pravděpodobně!“

Pravděpodobně? pomyslel si Crowley. Tak oni to nevědí! Začal se usmívat jako idiot.

„Takže vy si tím nejste sto procentně jistí?“ pokračoval Azirafal.

„Není nám dáno chápat Nevýslovný plán,“ odpověděl popuzeně Metatron, „ale samozřejmě Velký plán -“

„Jenže Velký plán může být jen maličkou součástí celkové nevýslovnosti,“ vmísil se teď do hovoru i Crowley. „Nemůžete si být jistí, že to, co se právě teď děje, není správné v nevýslovném slova smyslu.“

„Tak jezst pszáno!“ připojil se Belzebub.

„Jenže někde jinde to může být psáno nějak jinak, nemůže?“ pokračoval Crowley. „Někde, kde si to nemůžete přečíst.“

„A je to tam napsáno velkými písmeny,“ přispěchal mu Azirafal na pomoc.

„A podtrženo!“ kul Crowley železo.

„Dvakrát!“ nedal se zahanbit Azirafal.

„Třeba to celé nemá být zkouška světa,“ pokračoval Crowley. „Třeba to má vyzkoušet vás. Takový testík, co říkáte?“

„Bůh podobné hry se svými věrnými služebníky nehraje,“ odpověděl Metatron, ale v hlase mu zazněly náhlé obavy.

„Hohó, to byla rána!“ ušklíbl se Crowley. „Kde jste byli celou tu dobu?“]

IV. Prožil si příšernou opici

„Tohle je strašné,“ skuhral Azirafal, zatímco si podpíral hlavu rukama zapřenýma o desku stolu, házel do sebe třetí celaskon a přitom decentně a po doušcích usrkával ze svého druhého šálku s brutálně černou kávou. „Řekni mi ještě jednou, urgh, proč tohle vlastně děláme?“

Crowley seděl poblíž něj, na tváři měl výraz naprostého utrpení a ruce na svých kolenou svíral v pěst. Ani pilulek ani hrnku s kafem se ještě ani nedotkl.

„Výzkum...“ procedil skrz zaťaté zuby.

„Ach,“ povzdechl si anděl a znovu si promnul zmučené spánky. „Nechápu, jak tohle lidi můžou vůbec přežít. A navíc tak často.“

Crowleyho tváří přeběhl nový záchvěv příšerné bolesti, pak ale démon vydechl a najednou se všechny jeho vrásky vyhladily a zaťaté svaly jeho těla povolily, jako by předchozí trýzeň neexistovala. Démon se samolibě ušklíbl. „Tak a je to.“

„Co... co jsi to udělal? Ty... Jak jsi mě v tom mohl nechat?“ hlesl Azirafal a snažil se na něj zaostřit skrz přivřené oči.

Démon mu věnoval další úšklebek. „Experimentovat se má odsud až potud. Tohle zcela posloužilo dobré... no prostě věci. A ty to přece můžeš udělat taky.“

„A co?“ zaskučel zmučeně a zcela nechápavě Azirafal.

„Odfiltrovat zbytkový alkohol ze svého těla.“

„Ach...“ a pak ulehčeně: „Áááách!“

Crowley se potichu zachechtal a začal se rozhlížet kolem.

„To bylo příšerné,“ ulevil si anděl teď už bez kocoviny.

„Já vím,“ odpověděl Crowley, „takže můžeme?“

„Co můžeme?“ zeptal se anděl nechápavě.

Crowley přivřel za svými brýlemi oči a na chvíli si pomyslel, že ho za jeho trpělivost jednou někdo jistě prohlásí za svatého, než mu došlo, že by mu svatozář vůbec neslušela. „Jet domů, anděli, jet domů...“

„Ach, ano, jistě jistě, to bychom asi mohli, že?“

V. Přišel ke ztracenému

Do Londýna dojeli v džípu, který si vypůjčili na vojenské základně (pozn.: resp., který si tam prostě vzali, a nikdo je nezastavil). Řídil Crowley. Ne, že by nemohl řídit i Azirafal, to by jistě mohl, a to dokonce i takovou rychlostí, jakou by si zvolil, a takovým směrem, jakým by si zvolil, všechno to by dokázal a všichni v autě i mimo něj by přežili, jediná věc, které si nebyl vědom, bylo, jak přesně takový automobil funguje, na co je volant, kde jsou brzdy a na co jsou všechny ty páčky a nedej Bože i světlík u palubní desky. Azirafal prostě řídit neuměl, kdyby ale chtěl, dojel by přesně tam, kam by bylo třeba.

Ted' ale řídil Crowley a byla to celkem poklidná jízda provázená Handelovou *Vodní hudbou*, která se linula z přehrávače, který tam původně nebyl, a to dokonce po celou cestu, aniž by se změnila na *To nejlepší z Queen*.

Ale nebyl to Bentley. To v žádném případě.

Byla to poklidná cesta, ale čím víc se blížili k hlavnímu městu, tím byla poněkud... nostalgičtější.

Protože co je tam čekalo? Azirafalův obchod shořel a všechno v něm bylo zničeno. Crowleymu jeho byt zůstal, ale auto, které tak miloval, bylo... fuč. Budou si muset najít něco nového, něco jiného a být postaveni před takovou volbu, prožít takovou nejistotu bylo vždycky poněkud skličující.

Když džíp zatočil do ulice, kde stával Azirafalův obchod, anděl se zhluboka nadechl a na krátko zavřel oči, a Crowley měl pocit, že by měl pronést něco posměšného, něco... démonského, co by se od něj tam dole očekávalo, ale přistihl se, že toho nějak není schopen (pozn.: ne, že by se s tím někdy – kdykoliv – někomu – komukoliv - svěřoval).

A pak zastavili před obchodem a všechno bylo... v pořádku. Všechno bylo na svém místě.

Oprýskané dveře.

Špinavá okna.

Dokonce i ta cedulka oznamující naprosto chaotickou otevírací dobu.

Azirafal se rozzářil a Crowley se zamračil. Oba se však nějak nedokázali přimět, aby vystoupili z auta.

„Myslíš, že...?“ začal anděl.

„Nevím,“ odpověděl démon.

„Takže si nemyslíš, že by...?“

„Anděli, já nevím. Nevím, co si mám myslet, nevím, čím je to práce, nevím, jestli je to dobré nebo zatraceně špatné znamení, já prostě nevím!“ vybuchl démon a anděl ho trochu chlácholivě poplácal po ruce.

„No, no, příteli. Tohle je první den nového života pro všechny ty lidi i pro nás, není nic snazšího, než to zjistit...“

A tak to zjistili.

Zjistili, že je všechno na svém místě a ani stopa po ohni a sazích, zjistili, že byla zachována Azirafalova sbírka Biblí, včetně jeho oblíbené Bible zvané *Prevít*, ve které měl svou vlastní pasáž o planoucím meči, že ke sbírce proroctví přibyla i *Skvělá a přesná proroctví Agnes Magorésové*, která předtím v tom chaosu Crowley zapomněl v autě, a že se tam nacházela i další první vydání některých knih, které původně na skladě obchodu nebyly, ale které měly v současné době poměrně slušnou hodnotu. Že byl Azirafal v sedmém nebi, byl poměrně podhodnocený výraz.

A když se pak dostali o těch osm bloků dál ke Crowleyho bytu, přišli i na další povzbudivou věc.

On totiž asi skutečně obnovil svět tak, jak vypadal předtím.

Bentley, *Ten* bentley z roku 1926 a s původní patinou a originálním motorem a kulatými zrcátky a světlými a koženými potahy, na kterých nebyla ani šmouha, stál bezpečně zaparkovaný na ulici. A Crowley kolem toho vozu běhal a zkoumal ho ze všech stran a snažil se najít nějakou maličkost, která tam snad byla a přitom být neměla, a nenašel nic.

A pak rozhodil rukama. „Ale nemůžeš přece jen tak udělat nového-starého bentleye, anděli, to přece nejde!“

Ale Azirafal se jen shovívavě usmál a myslel si své. Protože zřejmě, zřejmě to šlo.

VI. Vzal květiny na čerstvý vzduch

Po tom všem jedli v Ritzu a bylo to skvělé a dobré a byla v tom cítit úleva. Crowley byl tedy rozhodně v povznesené a rozverné náladě, a tak se po jídle rozhodl, že udělá jednu věc, o které už nějakou dobu uvažoval (pozn.: tak posledních pět minut, ale u někoho to je prostě stejné jako 'nějaká doba').

Řekl si, že vezme své kytky na čerstvý vzduch.

Co si o tom myslely ty květiny, když se jim vzduch vířící skrz otevřená okýnka dravě proháněl přes stonky a listoví, protože Crowley chtěl otestovat, jestli je na tom jeho zbrusu nový automobil stejně dobře i po motorické stránce věci, by se dalo přeložit asi takto:

„Pane Bože, pane Bože, tyt to vidíš a nedbáš! Ale jestli to dnes přežijeme, jestli nedojdeme úhoně, budeme ještě hodnější a krásnější a splníme tu pětiletku za měsíc. Uáááá, fááááákt!“

Jelikož jim ale Crowley nemohl rozumět, byl spokojený s výsledkem, neboť jeho květiny se po té jízdě zdály vskutku krásnější a čerstvější a dýchaly (pozn.: hyperventilovaly) novým životem.

Jediný, kdo z té jízdy nebyl moc nadšený, byl anděl, který několikrát v průběhu a pak ještě zas a znovu přehodnocoval své rozhodnutí se toho, říkejme tomu, dobroskutkového činu svého přítele účastnit, zejména když se kůže jeho lidského těla zbarvovala čím dál víc do zelena.

Nakonec to ale přežili všichni, Crowley, květiny, i ta stará dracena, dokonce i anděl.

A jelikož to vypadalo, že je Azirafalovi už lépe a Crowley měl najednou spoustu energie a chuti podnikat něco dalšího, zeptal se ho, když vynosili kytky zpátky do bytu:

„Tak co myslíš? Podařilo by se mi tě zítra svést znovu na nějaký ten oběd?“

VII. Připravil piknik v parku

Anděl byl poněkud podezřívavý, když následujícího dne mířil parkem svatého Jakuba k dohodnutému místu setkání. Po tom včerejším výletu si řekl, že příště musí být opatrnější. Na druhou stranu – z Crowleyho předchozího dne prýštilo tolik entuziasmu, že bylo nutné na něj trochu dohlédnout a kontrolovat ho, aby zase nezpůsobil nějaký ten nešťastný pátek třináctého nebo černý čtvrtek nebo tak něco (pozn.: třebaže nutno podotknout, že za newyorskou burzu v roce 1929 mohl stejnou měrou tým Leviathan s týmem Mammona, ale když přišel metál i Crowleymu, až tak se tomu zas nebránil).

Proto ho poměrně mile překvapilo, když našel démona stát na mostě, kterak tam hází kachnám suché kůrky od chleba a v ruce má piknikový koš z vrbového proutí.

Mělo ho napadnout, že to asi nebude zcela jen tak, zejména když se posadili na vlněnou kostkovanou deku pod jedním ze stromů a Crowley začal z, jak se zdálo, bezedného koše vytahovat nepřeborné množství různobarevných lahví plných alkoholu, než se propracoval i k nějakému tomu jídlu, které bylo samo o sobě rovněž neuvěřitelné (třeba kuře na medu, co se jen rozpadalo na jazyku, nebo žabí stehýnka, dokonce tam byli i šnečí ulity a husí paté a malá termoska s rozehrátým sýrovým fondue), ano, měl být podezřívavější, ale byl to tak krásný a slunný a létem provoněný den. A ptáci zpívali a kachny plavaly a potápěly se a lidé kolem nich chodili na procházky a děti si vesele hrály... a Azirafal měl pocit, jako by se vrátil do viktoriánské doby, kdy si to s Crowleyem taky nezřízeně... uhm... moc pěkně užívali.

VIII. Znovu se opil

„Mi netvrď, že's to nechtěl znovu ochutnat,“ zvolal Crowley opile a znovu pozvedl svou skleničku s absintem.

Kdyby byli obyčejní lidé, možná by způsobovali poměrně rozruch, ale jelikož jimi nebyli, nikdo si jich vlastně nijak zvlášť nevšímal, a tedy se ani nikdo nesnažil podotýkat, že by snad porušovali nějaké vyhlášky o neopíjení se na veřejnosti nebo požívání zakázaných alkoholických nápojů vůbec.

„Vlastně nevím,“ odpověděl anděl a zamračil se na tu zelenkavou tekutinu ve vlastní skleničce.

„Nemůže to bejt přece tak zdraví škodlivý, určitě se to... ŠKYT... přeceňuje!“ prohlásil Crowley rozhodně.

„No, já ti nevim. Oni to pak sice zase povolili, ale museli přece zregulovat množství toho... bubujónu nebo jak se to...“

„Tujónu!“ přisvědčil Crowley znalecky.

„Jo!“

„Ale Prokletým básníkům to přišlo k duhu i ták!“

„Neříkej jim tak!“ zamračil se na něj Azirafal dotčeně.

„Takhle je pomejnovali sami lidi, jak jim mám téda říkat?“

„Já nevim. Třeba ménem nebo tak. Nebyli prokletí, byli jen trochu re-revoluční, to je to!“ usmál se anděl, poněvadž měl radost, že si vzpomněl, co chtěl tak moc říct.

„To je moc na douho, všechny je takle vymejnovávat, to je moc na douho,“ vrtěl hlavou Crowley a pak pozvedl svou skleničku, která byla zase znovu plná. „Tak na ty zelený víly?“

„Jaký víly?“

„No, zelený víly! Ty vůbec nedáváš pozór!“ obvinil ho Crowley.

„Ale dávám,“ bránil se anděl. „Jen je to trochu těž-ký tě sledovat. Někdy,“ připustil.

„Říká ten, co nedává vůůůbec pozór,“ nedal se Crowley.

„Dávám.“

„Ne, nedáváš!“

„Dávám!“

„Tak co sou to zelený víly teda?“

„No... to sou víly, co sou zelený!“

„Ha!“

„Co mysíš tím 'Ha'? A nesou snad?“

„No, sou, ale sou tady v tomdle,“ ukázal na jejich rozpitou lahev pelyňkového alkoholického nápoje, vyrobenou dle původní receptury, tak proslulého svými halucinogenními účinky. „Proto sou to víly a proto sou zelený, protože sou vidět v tomdle, dyž to piješ!“

„Urgh.“

Chvíli bylo ticho a jejich myšlenky byly víceméně soustředěné na spojení slov 'víly' a 'zelený'. Pak to ale polevilo.

„Co bys dělal, dyby...“ začal Azirafal vážnějším tónem a tentokrát to byl Crowley, kdo si ho podezřívavě přeměřil. Nebo spíš přešilhal.

„Dyby co?“

„No...“ pokrčil rameny anděl, „dyby to celé proběhlo a jedna strana vyhrála. Co bys dělal?“

„To by přece záleželo na tom, která strana by vyhrála...“ zamrmlal Crowley a vůbec se mu nelíbilo, kam to začalo směřovat.

„A myslíš, že je to tak nejednoznačné?“

„A ty si myslíš, že je?“

Anděl znovu trhnul rameny. „Nevim.“

„Kdybyste vyhráli vy horňáci, bylo by to zlý. A kdybysme vyhráli my dolňáci, bylo by to ještě víc zlý. Takže ať tak nebo tak, bylo by to všechno úplně, úplně... strašně moc zlý.“

Anděl přikývl a dál zamýšleně kroužil tekutinou ve své skleničce, pohodová atmosféra nějak zapomenuta. Nevzhlédl a neviděl výraz, jaký prokmitl Crowleyho tváří. Neviděl tu bouři, která v něm zuřila. A protože nevnímal nic z toho, bylo pro něj poměrně velkým překvapením, když se démon najednou sebral a jako blesk z čistého nebe zmizel.

IX. Chtěl jít do kostela, aby Mu dal co proto

Azirafal okamžitě vystřízlivěl a zalitoval, že s tím vším vůbec začínal. Se všemi svými obavami a pochybnostmi se přece nemusel Crowleymu svěřovat právě ve chvíli, kdy se snažili užít si to, že k tomu vlastně vůbec nedošlo.

Když sesbíral všechny věci, které kolem sebe nahromadili, do piknikového koše a složil i vlněnou deku, vydal se Crowleyho hledat.

Našel ho o hodinu později před kostelem Panny Marie Lurdské ve Wansteadu. Crowley stál na druhé straně jindy frekventované hlavní silnice a díval se ke vchodu, jako by ho ta cihlově červená, novogotická stavba strašila ve snech, a vypadal rovněž zcela střízlivě.

„Co tu děláš, Crowley?“ zeptal se ho tiše, když se zastavil přímo vedle něj.

„Snažím se ten kostel podpálit,“ odpověděl démon, aniž by z toho obloukovitého vchodu spustil svůj zrak.

„Nesnažíš,“ odvětil Azirafal. „Kdyby ses snažil, už dávno by ho oblizovaly plameny a mně by nezbylo nic jiného, než zachraňovat zbytky.“

„Máš v mé schopnosti příliš velkou důvěru,“ odpověděl Crowley odměřeně a Azirafala to zcela zaskočilo. Crowley byl všeličím, ale sebedůvěru nepostrádal snad... nikdy.

„Ne, to nemám,“ odpověděl prostě a snažil se při tom moc nemyslet na velký požár Londýna v roce 1666 nebo na všechny ty poněkud přebujelé noci Guye Fawkesa, které začaly od 18. století získávat na oblibě. Ne všechno byla samozřejmě Crowleyho vina, ale takový oheň byl prostě navždy ohněm...

Prohlédl si ostrý profil svého přítele a pak se znovu zadíval ke kostelu. Byla neděle, smrákalo se. Ne zrovna doba, kdy by se tu hromadily davы.

„Chceš jít dovnitř?“ zeptal se ho opatrně.

„Ne,“ odpověděl kategoricky Crowley, než po chvíli rezignovaně dodal. „Ano. Možná.“

„A co ti v tom brání?“ zamračil se Azirafal.

Crowley se na něj poprvé otočil a dal tím i jinak než slovy najevo, že ho vnímá. „Je to posvěcená půda.“

„A?“

„Co myslíš tím svým zatraceně mnohoznačným 'A', anděli? Není to snad zřejmé?“

Anděl pokrčil rameny. „Když potkáš nějakého kněze a on se tě dotkne, co se stane?“

„No... nic. Co by se asi mělo stát, je to *jen* člověk.“

„Ale vysvěcený člověk, Crowley.“

Démon pozvedl obočí.

„Takže mám dojem, že vstoupit do kostela je pro tebe bezpečné. Možná tě bude trochu bolet hlava, když narazíme na nějaké svaté předměty, ale ne víc, než posledně, co jsme to přehnali s pitím, a kdyby se tam snad objevila relikvie, o které nevím, tak se jí prosím nedotýkej, ale dokud se nenapiješ svěcené vody nebo ji na tebe nikdo nenalije, budeš v pořádku,“ vychrlil na něj poněkud dlouhosáhle anděl, jako by to měl připravené předem a vůbec nevařil z vody (pozn.: pravdou bylo to druhé), a přidal ujišťující úsměv.

Crowley se na něj zamračil. „Proč to děláš, anděli?“

„Nejsme snad přátelé, můj milý? A není tohle něco, co by přítel udělal?“

„A kde bereš jistotu, že to tam stejně nepodpálím, jen abych tobě a Jemu dokázal, že jsem toho schopen?“

„Nu,“ povzdechl si anděl, „zřejmě ti budu muset důvěřovat.“

„Jednou... jednou tě ta tvá důvěra v ostatní zničí, anděli,“ odpověděl Crowley, ale pousmál se, konečně samolibě.

„Uvidíme, příteli, to uvidíme...“

A tak Crowley a Azirafal vstoupili do kostela a nestalo se nic. Alespoň nic světoborného. Žádný oheň, žádné ryby, ani kobylky nebo mouchy. Vlastně to byla docela nuda.

Když se o pár minut později objevili znovu před vchodem, anděl se nadechl svěžího vzduchu a přece jen se odhodlal znovu zeptat, neboť železo se má kout, dokud je... však víte.

„Takže... co bys dělal?“

A démon obrátil oči v sloup. „Nemám nejmenší tušení, anděli, nemám nejmenší tušení. Ani drobátko.“

A tak se nakonec to: *'aby Mu dal co proto'* odložilo, na zcela neurčito odložilo a anděl přitom neměl ani tušení, že se k něčemu podobnému schylovalo (pozn.: no, možná trochu, zas takový idiot taky nebyl).

X. Přivodil si hyperglykemický rauš

O několik týdnů později, bylo to někdy ke konci září, se jeden z těch teplejších dnů babího léta obzvláště vydařil. Tedy to si alespoň Azirafal říkal, když... no prostě *předtím*.

„Opravdu se domníváš, že je to naprosto nezbytné?“ zasténal vlečený anděl a Crowley se uchechtl.

„Slíbil jsi to, andílku, slíbil jsi, že mě budeš na mé pouti doprovázet!“

„Jenže to jsem netušil, že... že... to bude takové! A tohle je sotva nějaká pouť. Spíš... spíš je to jako pokus o... o... sebevraždu!“ vypískl anděl.

„Nemyslíš, že to jsou poněkud silná slova na trochu toho cukru? Ale máš pravdu, počet zastavení jsme už asi poněkud překročili...“ pozvedl na něj obočí démon, pak se přehnaně galantně uklonil a otevřel mu dveře do další cukrárny. Cinknutí zádveřního zvonku Azirafalovi v tu chvíli znělo hlasitěji než pohřební zvony.

Protože to byla již několikátá cukrárna toho dne.

Konkrétně čtyřicátá šestá cukrárna.

Další z těch, ve které Crowley opět vyběhl skoro celou nabídku zákusků a přidá nějaký nový druh kávy, třeba latté s wasabi, zatímco Azirafal si útrpně a ze zdvořilosti si objedná vodu (pozn.: třebaže původně začínal na kakau či také kávě, plynule přešel na neslazený čaj, kterýžto byl pak nucen vyměnit za vodu, čistou, nefalšovanou vodu, ale už uvažoval o i vodce, ale jen v duchu a ve slabé chvílce, věřte mi) a k tomu malinkatý sachr dortík nebo trubičku s pařížskou šlehačkou (pozn.: ačkoliv i to už mu začínalo lézt i... no... nemyslel si, že je to technicky možné, přesto teď věřil, že ano, že by mu to mohlo lézt ven i ušima).

A Crowley nadsakoval jako čertík v krabičce a nasmíval se na svět a vykřikoval věty typu: „Cukr je závislost a ta se má podporovat!“ a objednával další a další, a když měl v jednom podniku dost, odvěkl ho do další cukrárny a tam to pokračovalo, dokud... dokud... ho nakonec přemíra toho cukru nedostihla a on nezkolaboval na chodníku objímaje lampu.

A to to byl tak krásný... tak krásný a přitom naprosto příšerný den.

A teď, aby ho chudák anděl ještě ke všemu dovlekl domů, než bude vzhůru natolik, aby se dokázal sám zregenerovat.

XXI. Zašel si na masáž

Crowley po té cukrové aférce prospal čtrnáct dní, pak Azirafalovi nechal krátký vzkaz na záznamníku, že už je vzhůru, a dalších čtrnáct dní po něm nebylo vidu ani slechu a anděl už si začínal dělat starosti. Ano, během těch tisíciletí, co byli na zemi, nastala staletí, ve kterých ze sebe třeba nezahledli ani peříčko, ale démon se v jeho životě poslední dobou objevoval často a častěji, takže když to najednou poněkud pominulo, byl z toho anděl trochu nesvůj.

A tak se jednoho dne rozhodl, že ho zajde zkontrolovat. Samozřejmě zcela v rámci svého poslání a ze zcela nezištných důvodů.

Trvalo nějak dlouho, než ho našel. Ne, že by se před ním Crowley schovával. To ne. Jen ho poněkud překvapilo, že musel zavítat až do Brightonu.

Co ho naopak nepřekvapilo vůbec, bylo, že když stanul před budovou, ve které se démon zcela jistě zdržoval, tak nad jejím vchodem čněl velký nápis *Hotel Hilton* a vedle se třpytilo pět hvězdiček.

Jen to nejlepší, řekl mu jednou démon. *Musíš se naučit oceňovat jen to nejlepší.*

No jistě, mlaskl nespokojeně Azirafal, *a platit za to bude kdo?*

Přesto nakonec odevzdaně vešel.

A pak se ocitl v lázeňském křídle.

A najednou byl svlečený skoro na Adama a ležel na břiše na masérském lehátku vedle Crowleyho a nechával se... masírovat... ehm... mučit... od zkušeného profesionála a místností prosycenou vůní uvolňujících olejů zaznívaly přidušené zvuky úlevy a sykové zvuky plné bolesti a spousta těch zvuků někde *mezi*. A Crowley se na něj šklebil, ten bídák, a...

A anděl si říkal, že asi existují věci, které doopravdy nemusí zažít na vlastní kůži, ale že je s tímhle démonem po boku asi stejně jednou zažije (pozn.: a jak dobře víme, měl opět pravdu, že?).

XII. Vykoupal se v lávovém bahně

„Tak teď máš představu, anděli.“

„O čem mám představu?“ zamumlal anděl, který se nemohl moc hýbat, protože byl až po krk zanořený v teplém lávovém bahně, na tváři měl napatlanou nějakou mast s lávovým popelem prý dobrou na pleť a na očích položená kolečka okurky.

„No, jaké to je tam dole.“

„Co?“ vyjevil se anděl a trochu se v tom bahně zavrtěl. „Vy se tam koupete v lávě?“

„Ne...“ odfrkl si Crowley. „Jestli se někdo koupe, respektive smaží v lávě, tak to jsou hříšníci. Ne. My se... no... řekněme to takhle: Tam dole to prostě smrdí podobně, prašno je tam úplně stejně, jako by sis to bahno musel do své vany sám nakýdat, no a teplo... jo, teplo tam rozhodně je.“

„Hmmm...“

„Hmmm? Ty řekneš jen 'Hmmm'?“

„A co bych měl říct, Crowley?“ pronesl ospale anděl.

„No... já nevím, třeba že se ti to vůbec nelíbí.“

„Vůbec se mi to... hmmm... nelíbí.“

„A nespí zas.“

„Já nespím, já... uááá, nikdy nespím. Andělé... nikdy...“

A v tom usnul.

Crowley měl sto chutí zvednout svou bahnem obalenou ruku a nějakou hroudu po něm mrsknout. Ale pak si řekl, že to ještě chvíli počká a klíbnul si taky. Ono ve výsledku všechno vlastně... počká.

XIII. Užil si Halloween

Večer všech svatých připadl opět na 31. října, to nebylo od devatenáctého století žádným překvapením. Co však překvapením bylo, bylo to, že tentokrát ho chtěl slavit i Crowley. Tedy, no... slavit. On se ho chtěl spíš účastnit.

Už týden měl na balkoně postavenou tu největší dýni, jakou mohl sehnat, s tím nejstrašidelnějším úsměvem, jaký kdo kdy viděl, a neustále v ní měl rozsvícenou rudě blikotající svíčku. Děti to milovaly.

Nalákal do svého bloku tolik černých koček, že by zaplnily fotbalový stadion, a krmil je kuřecími játry a zbytky od ryb. Děti to milovaly, jejich rodiče a vůbec skoro všichni okolo byli zcela jiného názoru. Odchyťová služba byla tou dobou v Mayfair stále v plné pohotovosti, ale nikdo nedokázal říct, proč se to děje.

Za soumraku se procházel po parku a nad hlavou mu kroužili netopýři. Že to některé citlivější jedince přivádělo k šílenství, asi není třeba zdůrazňovat, nehledě na to množství trusu, které se v tom parku na cestičkách i mimo ně najednou začalo objevovat.

Jednou večer uspořádal sněm nočního ptactva a přesvědčil všechny sovy z okolí, že posedávat na stromech kolem a houkat a v zobácích držet myši a mával jejich ocásky je ten nejlepší nápad vůbec.

S upíry nakonec bohužel neměl úspěch. Ti, co žili v Africe, mu nepřišli moc hrozní, a ti, kteří se na jeho inzerát dostavili, byli zase jen ubohými lidmi v převleku.

Se zombiemi na tom byl lépe a na okamžik měl trhání k zástupu těch fakt dobře namaskovaných smrtelníků přidat i pravé zombie třeba ze hřbitova v Highgate. Pak si to ale rozmyslel, neboť mu přišlo, že to už by to asi trochu přepískl a ti dole i ti nahoře by se o něj začali moc zajímat a že pokoušet vlastní autority nebylo v jeho zájmu, třebaže vidět jistého nejmenovaného anděla znovu si trochu oprášit své schopnosti v šermu bylo vskutku lákavé.

Když to pak ve sváteční večer vrcholilo a on konečně vyrazil do ulic na tu 'Koledu, nebo vám něco provedu' ve svém dokonalém převleku Frankensteinova, vyděsil našeho milého anděla natolik, že se pak smíchy sklátil přímo vedle něj na zem.

A tak tam společně leželi, každý ze zcela odlišného důvodu, a Crowley si říkal, že: *Jo, tohle byl konečně svátek všech svatých dle jeho gusta.*

Pozn.: Účast na VIP předpremiéře filmu *Bohemian Rhapsody* téže noci byla pak už jen třešničkou na dortu.

XIV. Řekl dětem, že otec Vánoc neexistuje

„Když ty jsi občas taková bačkora, anděli,“ podotkl Crowley, když mu Azirafal už asi po páté připomněl tu věc s Halloweenem.

„Neměl jsem tušení, že jsi to ty!“ vybuchl anděl, než se drobet zklidnil a dodal s výdechem a o poznání smířlivěji. „Myslel jsem... myslel jsem, když se ta zvířata pomátla a lidi se rovněž začali chovat podivně, že to třeba začalo s tím koncem světa... nanovo.“

Crowley lehce vystřízlivěl ze svého veselí a zamračil se. „Dal bych ti vědět.“

„Jistě?“ hlesl nejistě anděl a démon si přehnaně afektovaně povzdechl.

„Jak málo víry ve mě chováš.“

„Ach ne, to jsme si ujasnili už dávno, můj milý, to nechovám...“ odpověděl anděl a připojil ten svůj úsměv, který odpouští, zatímco přenáší celé hory.

No... možná měl v celkovém kontextu svá slova přece jen lépe uvážit a připojit nějakou tu podmínku, vezmeme-li v úvahu, že během následujícího měsíce Crowley každému dítěti na setkání názorně gestikulací předváděl (pozn.: a občas i za pomoci loutek nebo stínového divadla), že otec Vánoc neexistuje. Jenže on věděl, že Crowley byl stále démon a on byl stále anděl a svět by se možná zastavil, kdyby se přestali chovat aspoň z části tak, jak je ten někdo zamýšlel, a tak to vlastně asi nakonec bylo v pořádku, že? Že?

Protože když se to vzalo kolem a kolem, tak otec Vánoc doopravdy neexistoval... Protože něco takového by se mohlo stát leda... v Americe.

XV. Pořídil Azirafalovi na usmířenou *Sex ve městě*

„Ale no ták, anděli, bude se ti to líbit. Vždyť je to vlastně romantika, kterou ty tak zbožňuješ.“

„Nelíbí se mi, jak se to jmenuje. Už jenom *to* zní dost podezřele, Crowley.“

„Ale pořídil jsem ti to na usmířenou. Myslíš, že bych ti vybral něco... špatného?“

„Vlastně si nejsem úplně jistý... Ale dobrá, tak mi řekni, o čem to je?“

„O sexu. Ve městě.“

„Děkuji, slyšel jsem dost, myslím, že si to odpustím.“

„Doopravdy? I když se hlavní hrdina jmenuje pan Božský?“

„Tak to tím spíš.“

„A pak tam jsou ty čtyři kamarádky, které zkoumají možnosti svého milostného...“

„Dost, Crowley, dost! Už nechci nic slyšet.“

A démon se uchechl. „Dobře, dobře, nebudu tě tedy protentokrát dál pokoušet. Kdyby sis to ale rozmyslel, víš, kde mě najdeš. Bude mi potěšením ukázat ti určité, pro tebe možná nové stránky lidské podstaty, anděli,“ sdělil mu Crowley a pak mu zasalutoval na pozdrav s DVDčkem s Carrie Bradshawovou a těmi dalšími třemi na obalu našťestí pevně v podpaží.

„To nepochybně, to nepochybně...“ zamumlal si anděl pro sebe, když se za démonem zavřely dveře, a pak si povzdechl. Crowley se nikdy nedozvěděl, jak velké pokušení to vlastně pro Azirafala bylo... (Pozn.: Nebo alespoň nikdy v tomto příběhu ne.)

XVI. Pořídil Azirafalovi raději kolekci Disney pohádek

Když se Crowley objevil příště, nesl v náruči jinou, zato o to víc pestrobarevnou a obsáhlejší kolekci DVDček. Postavil všechny na pult a pak zvedl ruce, jako by se vzdával.

Anděl se na tu hromadu shlížel s prapodivným výrazem ve tváři a mlčel.

„Nedívej se na mě tak, anděli, tentokrát jsem přinesl na usmířenou něco, co se ti doopravdy bude líbit, čestně.“

„Nemusel jsi...“ začal anděl a démon ho zastavil: „Ne, nemusel. Chtěl jsem. Tak už se podívej.“

A anděl se podíval.

Byla to kolekce klasických pohádek Walta Disneye.

Sněhurka a sedm trpaslíků, Popelka, Petr Pan, Kniha džunglí, Kráska a zvíře, Aladin, Legenda o Mulan a Na vlásku. (Pozn.: Crowley držel v ruce i *Odvážnou Vaianu*, ale pak ji pochmurně odložil, když mu došlo, že téma odvracení konce světa je pro ně poněkud... vyčpělé)

Anděl zvedal jeden kreslený obal za druhým, některé pohádky znal, některé si vybavoval, jiné ne, a u Sněhurky se s nostalgickým úsměvem zastavil.

„Pamatuješ se?“ zeptal se démona a ukázal mu obrázek s černovlasou princeznou a sedmi jejími pidispolečníky, „ Jeho první celovečerní animovaný film! Na tehdejší dobu to byla úžasná práce. A málem ho to přivedlo k bankrotu, je všechny, když do toho dali všechen kapitál, který měli, a navíc se to namísto roku a půl protáhlo na tři, tolik dřiny, tolik znamenitých lidí... a nakonec za to dostali osm těch cen... Oskarů!“ zavzpomínal anděl a pak se rozvyprávěl: „Viděl jsem ji tehdy hned v roce 1937 v Electric Cinema v Portobello, krátce po korunovaci královny matky. Byly tam takové malé stolečky a pohodlná sametová křesílka a stojánky na pití a nálada byla povznesená a já jsem Disneyho tak trochu podporoval, a tak...“

A zatímco se anděl ztratil ve vzpomínkách, démon ho skrz tmavá skla svých brýlí trpělivě pozoroval. Prožili toho hodně tady na této zemi, spolu i každý zvlášť, hodně spolu a hodně každý zvlášť, od té malé dohody někdy kolem roku 1020 možná víc společně než zvlášť, a dělat tato drobná gesta (pozn.: jako obědy v Ritzu a večere v sushi baru a tipy na zajímavá stará vydání knih a podobně) mu vlastně přinášelo podobnou radost jako přilepené mince na chodníku přichystané na nebohé smrtelníky. A tehdy se Crowley rozhodl, že když budou ty Vánoce (pozn.: které neslavil), mohl by v tom děláni těch malých gest třeba tak trochu pokračovat (pozn.: a když říkám 'tak trochu', myslím tím, že to rozjel ve velkém, však uvidíte příště).

XVII. Nakoupil vánoční dárky (a předal je předčasně)

O dva dny později se Crowley zjevil v obchodě s knihami znovu. Jakmile si otevřel hlavní dveře, s ničím se nezdržoval a zatímco volal něco jako: „Dárky, dárky, nesu dárky,“ a s rukama ověšenýma až

příliš mnoha taškami, které jste si mohli odnést z těch nejlepších obchodů světa, si to namířil přímo do zadní, soukromé části budovy.

Azirafal nestačil zírat, když po dobré hodině rozbalování skončil sám ověšený jako vánoční stromeček, a jeho chabé protesty typu: „Ještě nejsou Vánoce...“ a „Ale já pro tebe nic nemám!“ se nesetkaly s pražádným pochopením.

Crowley mu pořídil modrý kašmírový rolák z Mongolska, prý aby získal znovu šmrnc, zateplené bačkory, aby mu nebyla za dlouhých, bezesných nocí zima, ten nejdražší krém na ruce, jaký kdy Azirafal viděl (pozn.: ne, že by se o to anděl nějak zajímal, dobrá manikúra, to ano, ale ostatní šlo zcela mimo něj), prý proto, aby se mu nevysušovala při práci se starými knihami kůže. Byl tam i turecký kobereček, který se přesně hodil před jeho pohovku a který sám vydal za malé jmění, rozkošné prostírání pod podšálky, krabice s italským gelatem v deseti příchutích spolu s tradiční špachtlí, ruská stříbrná tabatěrka na šňupací tabák s vyobrazeným Petrohradem ve své největší slávě z poloviny devatenáctého století, která se Crowleymu prostě prý jen líbila, stará hrací skříňka s ukolébavkou od Brahmsa, nad kterou se anděl doslova rozplynul. Byla tam soška Šťastného prince i s miniaturní vlaštovkou, kterou když anděl spatřil, tak vydal zvuk podobný vzlyku. Ale našly se tam i modernější věci, takové, které anděl neznal a nepoužíval, ale které dle démonova názoru rozhodně znát měl, i kdyby je měl prostě jen šoupnout někam do krabice na polici ve skladu a zapomenout na ně – třeba iPod plný nejrůznější hudby, elektrický zubní kartáček, pero, které dokázalo psát i pod vodou (pozn.: takové, které vlastnil Crowley sám, jen toto bylo světlé a vyrobené ze slonoviny dávno vyhynulých mamutů nacházených v současnosti na Sibiři). Byla tam kalkulačka, která dokázala spočítat nemožné (a při správném vedení si poradila i s těmi složitými propočty, které občas anděl prováděl na svém obstarožním počítači, jen tohle bylo mobilní zařízení), a solární světýlko ve tvaru staré petrolejové lampičky.

Když skončili s vybalováním, anděl tam stál pod tíhou těch věcí se zamlženým pohledem a nebyl schopen... vlastně ničeho. Na chvíli to dokonce možná vypadalo, že se bude muset zahanbeně otočit, to když se mu ramena začala chvět a oči se mu zaleskly až podezřele moc. Nakonec se ale opanoval, zhluboka se nadechl a zašeptal: „Děkuji ti.“

A démon se usmál, kývnul na něj, jako by říkal, *rádo se stalo, tohle dělám běžně*, a pak se ušklíbl. „Přece jen to se mnou není až tak zlé, že anděli?“ mrknul na něj, než dodal: „Taky jsem si něco pořídil,“ a pak si přehodil přes ramena zmijozelskou šálu (pozn.: přímo z Bradavic samozřejmě) jako nějaký frajírek.

A Azirafal se roztřeseně zasmál, než ho přepadla jedna zrádná myšlenka. „Za-zaplatil jsi za to všechno, že ano?“

A démon pozvedl svá tmavá obočí a prohlásil zcela vážným hlasem: „Za koho mě máš. Samozřejmě, že jsem za to zaplatil. Hned, jakmile jsem vyloupil centrální banku.“

(Pozn.: Což kupodivu nebyla pravda. Tedy... povětšinu času Crowley doopravdy nic neplatil, třebaže lidé byli přesvědčeni, že tak učinil, ale tady udělal... výjimku. Crowley byl totiž mimo jiné vlastníkem jednoho poměrně slušně vynášejícího naleziště drahokamů, takže stačilo jen nějaké ty kameny vyzvednout a jít utrácet. Někteří obchodníci se možná divili, že jejich zákazník platí tak tvrdou měnou, nakonec ale vždycky jen mávli rukou, protože lesku těch kamenů a šarmu jejich majitele se prostě nedalo odolat. A protože měl plno těch klenotů uskladněných i v doživotně pronajatém trezoru v centrální bance, tak to vlastně nakonec pravda byla. Až na tu část s tím vykrádáním...)

...

Když mu to pak Azirafal o týden později oplácel (resp. když mu předával vlastní dárky), nebyla to záplava darů, ale zcela konkrétně balíčky tři. V tom prvním, předvídatelném už dle tvaru, našel Crowley zaprášenou a zašlou lahev vína, přesně tu, kterou si tak užívali v Paříži v roce 1793. V druhém, malém balíčku byla sběratelská série kartiček Jamese Bonda se všemi dosavadními představiteli a s jednou prázdnou, na které se, až přijde správný čas, objeví ten nejnovější. A ve třetím, měkkém dárku se nacházely rukavice z jemné jehněčí kůže s monogramem A.J.C. Když si je pak zkoušel, vypadlo z nich ještě něco – malá stříbrná píšťalička, která, když jste do ní foukli, vůbec nepískala. Zvedl ji a tázavě se na anděla zadíval. A Azirafal pokrčil rameny a řekl jen: „To je ta z Fausta.“

A Crowley si vzpomněl, jak ji Goethovi podstrčil, když tu hru psal, a jak frustrovaný tehdy byl, protože nikdy nedokázal přijít na to, proč nepíská, a zároveň se jí nebyl schopný zbavit. A jak to celé v roce 1808 vyústilo v tu slavnou tragédii o dvou dílech, o které se dlouhou dobu soudilo, že je nevydařená, a přesto ovlivnila nejedno literární, hudební a výtvarné dílo následující doby. *Ach, ty ďáblovy svody.*

Říct, že to Crowleyho dojalo, bylo jistě silné slovo, neboť démona nedojme nic. Vážně. Absolutně. Zhola. Nic.

A tak jen řekneme, že byl Crowley *rád*. To by se snad sneslo.

XVIII. Koupil si extra pichlavý vánoční strom

Zbývaly sotva tři týdny do Vánoc a jednoho večera Azirafalovi zazvonil telefon. Byl právě poblíž, listoval nejnovějším vydáním knižního katalogu, a tak zvedl sluchátko poměrně rychle. Přesto z toho hovoru nebyl právě moudrý, když se v aparátu ozvalo jen: „To jsem já. Přijď se na něco podívat.“ A pak tůžavý tón.

Azirafal samozřejmě věděl, co znamenalo 'já' a 'kam', že se to měl dostavit. Rozhodl se, že stejně nemá nic akutního k řešení, a tak, že si jen dopije čaj (pozn.: neboť kakau, kávé a čemukoliv s cukrem se poslední dobou vyhýbal podobně jako čert kříži), a vydá se tedy do Mayfair.

Ještě nebyl ani u domovního vchodu a bzučák už jel na plné obrátky, dveře do budovy se otevřely sotva se jich dotkl, schody Azirafal vyběhl, jako by ho někdo nutil, a na rohožku s nápisem *IN VINO VERITAS* se už vyloženě mračil, když ho to k ní táhlo.

Ale nestihl se ke Crowleyho neslušnému chování vyjádřit ani jedním jen lehce nevybíravým slůvkem, protože sotva se té rohože nohou dotkl, dveře od bytu se rozlétly a démon ho vtáhl dovnitř tak rychle a s takovou vervou, že by byl zázrak, aby to bylo možné (pozn.: a v tu chvíli ani na ten nebyl čas).

Crowley ho pak postavil do svého světlého obývacího pokoje, hrdě si stoupl za něj a slavnostně pronesl: „Tadá!“ a ukázal na druhý konec místnosti ke stěně s okny do ulice. „Představuji ti *Picea pungens*, smrk pichlavý z čeledi borovicovitých pořízený a dopravený přímo z Aljašky.“

A anděl zíral. Zíral na ten největší strom, jaký kdy viděl uvnitř v budově, a to do toho počítal i ty, na které občas narazil v kostelech.

„Tak co říkáš?“ vyběhl ho Crowley a celý při tom hrdě zářil.

„Je...“

„Dokonalý, že? Hrozivý, že ano?“

„No...“ zkusil to znovu anděl, ale slova mu nějak stále vázla v hrdle.

„Je to ten nejpichlavější strom, jaký jsem ještě mohl vsadit do květináče!“ oznámil Crowley a pak se na anděla zadíval s takovým očekáváním, že to prostě nešlo jen tak přejít.

„Je... úžasný?“ vysoukal nakonec ze sebe Azirafal nejistě. „To ty... sám?“

Crowley přikývl a nadmul se ještě víc otcovskou pýchou.

„Ale jak jsi ho sem dostal?“

A démon se na něj podíval trochu, jako by mluvil s někým pochybné inteligence. „Dokázat lze cokoliv, anděli, cokoliv. Jen musíš okolí přimět, aby se upravilo podle tvých představ. A pak je jednoduché dostat do bytu jedenáct metrů vysoký smrk, anděli, naprosto jednoduché.“

No, andělovi to tak jednoduché nepřišlo, kor když si lehce dokázal spočítat, že na šířku měl dobré čtyři metry. A přesto... přesto to nevypadalo, jako by zabíral celý pokoj. Což by měl. Což by definitivně měl.

Anděl potřásl hlavou, jako by se chtěl zbavit nějakých znepokojivých myšlenek. A pak se na démona obrátil s úsměvem a řekl: „Takže teď budeš chtít pomoci se zdobením, že?“

A Crowley se vyděsil tak moc, že se jeho rozšířené zorničky objevily v celé své kráse i za těmi tmavými skly, a to měly jeho oči sotva kdy potřebu něco takového dělat.

Ukázalo se totiž, že on vůbec neměl v úmyslu ten strom zdobit. Crowley přece Vánoce vůbec neslavil. On jen chtěl dokázat, že to jde, a taky si hodlal pořídit nějakou novou rostlinu, která bude hodna jeho velikosti a důmyslnosti.

A tak se anděl posadil na pohovku a nechal si nalít do hrnku trochu punče a vůbec při tom se svým přítelem neslavil nadcházející Vánoce. Vůbec.

(Pozn.: Koho by zajímalo, jak to dopadlo se smrkem, mám pro něj od toho chudáka následující, lehce hysterií zabarvenou zprávu: „Snažil jsem se, fakt jsem se snažil, lidičky zlatý, a překlepal jsem v tom peklu celých třináct dní, vážně, jo, jo, jo, jenže dyž vám jehlice samou hrůzou zatuhnout do větví a zcela znemožní mízní oběh, nakonec vám nezbude nic jiného, než jít k šípku!“ A tak třináctý den smrk pichlavý, *Picea pungens*, vytržený z domoviny na Aljašce, ukončil svou pozemskou pouť a kompletně celý... uschnul a do vteřiny na to opadal. Necht' je mu země lehká.)

XIX. Vyzdobil celou oblast, kde bydlel, světýlky

Pamatujete se na to, jak se říká, že Velká čínská zeď je tak velká a mohutná lidská stavba, že je vidět z Měsíce? A že to platí nejen o ní, ale třeba i o pyramidách a některých velkých letištích a mnohoproudých dálnicích?

Víte, kdybyste se podívali na Londýn o těch Vánocích, o kterých mluvíme, no, možná ne přímo z Měsíce, ale z nějaké hodně nízko letící družice, zjistili byste, že celý Mayfair zaplavilo světlo a viděli byste ho jako naprosto jasný bod přímo na západním konci města.

Naštěstí v té době žádné výpravy do vesmíru neprobíhaly a zmínění družice celý ten úkaz rovněž až zběsile ignorovaly. A Azirafal, ten se po prvotním šoku ze všech těch světýlek, rozhodl, že do těch míst do skončení svátků raději ani nepáchne, protože i na něj bylo toho světla trochu moc.

XX. Poslal pár peprných vánočních přání

„Vážně nemůžu nic poslat Mayové do Dowling Street?“ reptal ublíženým hlasem Crowley jednoho odpoledne v Azirafalově obchodě asi týden před Štědrým dnem. „Ale Thatcherové jsme tehdy něco poslali, ne? Že se jí podařilo přerušit tu předlouhou pánskou řadu. A Blairovi taky, i když jen abychom mu kondolovali, že začal své volební období smrtí princezny Diany,“ snažil se dál, i když anděl

neústupně vrtěl hlavou. „A Thomasu Cromwellovi? Cromwellovi jsi tehdy rozhodně něco poslal, na to se jasně vzpomínám!“

Anděl si povzdechl. „Jen jsem doufal, že přestane tolik brojit proti protestantským církvím a skončí s tím upalováním nekatolíků.“

„No... tak to se ti opravdu povedlo...“ zabrblal démon a chopil se další kartičky, na kterou hodlal napsat nějaké peprné přání.

„Byla to spletitá doba. A tys mi to s Jindřichem VII. taky moc neusnadnil!“

Crowley se zazubil. „Jak říkáš. *Byla to spletitá doba*... No...“ zamyslel se pak s perem v ruce, „tak když do Downing Street nic poslat nemůžu a královně asi taky ne...“

Anděl rozhodně vrtěl hlavou.

„Tak co takhle Moffatovi s Gattisem, těm můžu? Třeba, aby se na to všechno tajnůstkaření už konečně vykašlali a dali Sherlocka s Johnem nějak veřejně dohromady?“

A anděl si povzdechl, útrpně a jako někdo, kdo už nemá trpělivosti nazbyt.

A protože ani tohle Crowleymu neprošlo a Johnlock se ten rok opět nekonal, zamyslel se Crowley ještě jednou a o to úporněji.

„Gabrielovi! Napíšeme Gabrielovi a řekneme mu přesně, co si o něm oba...“

„Crowley!!!“

To zvolání se obchodem neslo ještě hodnou dobu. Vlastně ještě dlouho poté, co se celý, lehce vyděšený démon sebral a odešel raději dělat... něco jiného... někam úplně jinam.

XXI. Pustil krocana na svobodu

Když se Crowley objevil příště, sotva den před svátky, otevíral hlavní dveře Azirafalova obchodu nějak pomaleji než obvykle. Vlastně bylo podivné i to, že prošel a pak je nechal otevřené, jako by čekal, až někdo projde za ním.

Azirafal si zprvu říkal, že se možná trochu kaje za ta přání, ale pak musel zamrkat, aby se ubezpečil, že nejde o zjevení, když se na svého hosta podíval pozorněji a zjistil, že přesně tak to je. Že démonovi za patami poslušně šlape... krocana. Respektive... krůta - pěkná, vykrmená, tak dvanáct kilo třicet.

K pozdravům se toho dne moc nedostali, kor když se brzy poté obchodem neslo překvapeně vyděšené zvolání: „Co že jsi?“

„Chtěl jsem pustit nějakého krocana na svobodu. Nebo krůtu,“ zopakoval Crowley a vypadal při tom trochu... rezignovaně.

„A proč, pro Pána?“ chtěl vědět anděl, který tomu stále nedokázal uvěřit.

Crowley to trhlo, vážně neměl moc rád, když se o Něk mluvílo, ale přesto nakonec s pokrčením ramen odpověděl. „Chtěl jsem zlomit vánoční stereotyp. Vytvořit nespojitou řadu sledu událostí. Přerušit řetěz nesmyslnosti lidského konání.“

„Tím, že pustíš na svobodu jednu... krůtu?“

Crowley znovu pokrčil rameny a zamyšleně se podíval na dotyčného ptáka. „Nebo jsem si možná říkal, že vyzkouším, jestli to ještě funguje.“

„Cože?“ hlesl anděl, protože byl znovu zcela mimo.

„Však víš, jak se to *tehdy* dělalo. Stvořilo se zvíře, pojmenovalo se a huš s ním do přírody shánět si potravu a množit se a tak vůbec - prostě dělat, co zvířata dělávají.“

„Ne, to si tedy nevybavuji. Byl jsem na jiném... oddělení.“

„No jo, málem bych zapomněl. *Soubojnický klub*,“ podotkl Crowley trochu posměšně, než se vrátil k původnímu tématu hovoru: „No... každopádně, ať jí podsunu jakoukoliv myšlenku, vůbec na to nereaguje. Město se jí nelíbí. Park se jí nelíbí. Řeka se jí nelíbí. Dokonce jsem našel i jednu louku, ale taky nic. Furt mi šlape za patama.“

„Zvířatům nemůžeš jen tak podsunout myšlenku, oni reagují instinktivně.“

„Ale s těma kočkama a netopýrama a sovama to fungovalo dobře.“

Anděl si povzdechl, ne, na to halloweenské fiasko vážně moc myslet nechtěl. „Tak jsi asi zabrnkal na tu správnou strunu jejich... ach, ano... podvědomí. A kromě toho – nedošlo ti, že je aktuálně zima?“

„A kdo že byl na úplně jiném oddělení, co?“ zabrnkal Crowley polohlasně a nešťastně se zadíval na krůtu, která zobákem vesele klovala do dřevěné podlahy obchodu, aniž by tam pro ni bylo cokoli k snědku.

„Nebo je prostě jen úplně pitomá.“

„Crowley!“

„No co! Vždyť se na ni podívej! Viděl jsi snad někdy hloupějšího ptáka?“

Oba se svorně zadívali na krůtu a oba si svorně pomysleli, že... *ne*.

„Tak co s ní budeš dělat, teď když jsi zjistil, že do volné přírody ji jen tak nedostaneš?“

Crowley pokrčil rameny. „Pošlu ji do Dolního Tadfieldu. Ta čarodějka vypadala jako někdo, kdo by eventuelně byl pro farmaření, tak se jí třeba na něco bude hodit...“ odpověděl a pak se v duchu lehce zarazil, když jeho myšlenky vyrazily nepochopitelně směrem ke krvavým obětem. Pak to ale zavrhl jako nepodstatné.

Protože to vlastně až tak špatný nápad nebyl. V zásadě. Co je na venkově jedna krůta navíc, co? A jaké poslání jí nakonec někdo vetkne, už vlastně nebyla jeho věc.

XXII. Neslanil Vánoce

25. prosince Crowley neslavil. On přece vůbec Vánoce neslavil. Byl tehdy samozřejmě při tom. V Betlémě. Na seně. On kdo z honorace při tom tehdy nebyl, že? No, a třebaže jednou *být při tom* mu zcela stačilo, přesto ho nakonec Azirafal dokázal přesvědčit, aby alespoň nebyl... sám.

A tak tam seděli v tom útulnu prosáklém vůní starých knih a vyprávěli si různé, jen ne vánoční příběhy, samozřejmě. A anděl z jednoho kouta vytáhl starý gramofon, který mávnutím ruky zbavil všeho prachu, a s omluvným pohledem, který si Crowley vyložil jako: *Promiň, nic naplat, ale iPod je prostě v krabici*, do něj vložil jednu z mnoha desek, kterou vlastnil. Jen tato vlastně vůbec nebyla stará, jak čekal, ale až podezřele nová.

Crowley se zamračil a užuž chtěl něco namítnout o koledách nebo folklóru, ale anděl ho zarazil. „Počkej, tohle se ti bude líbit.“

A skutečně, jakmile zazněly první tóny moderny smíšené s nezaměnitelným zvukem houslí, démon vyhrkl: „Anděli, kde ty´s k tomhle přišel?“

„Líbí? Hmm?“

„Nesmírně...“

„No, možná se i ve mně, můj milý Crowley, skrývají nějaké ty utajené záliby v lidském konání. A Vanessa Mae je prostě...“ (Pozn.: Azirafal možná byl ze staré školy a moderní hudbu označoval

jedním slovem za 'bíbab', což byla zkomolenina pro Beatles, přesto ale nebyl žádný pitomec nebo naprostý ignorant a občas, když ho něco přímo praštilo do nosu – jako v tomto konkrétním případě – zjistil, že už není rok 1950 a lehce nakoukl pod pokličku nové doby.)

Crowley naklonil hlavu na stranu a zaposlouchal se. „Myslel jsem, že tohle už se dělá jen na CDčkách.“

„Ale kdepak, můj milý,“ osvětlil mu to anděl vesele, „vinyl je věčný.“

Pochybovačně: „To si o dalších věcech mysleli taky a kde jsou teď třeba šněrovačky a korzety?“ bylo jasnou odpovědí. Pak se ale znovu zaposlouchal do těch rázných tahů houslí a řekl Azirafalovi otevřeně: „Jsi si ale vědom toho, že tahle je taky naše, že ano?“

A anděl jen pokrčil rameny. „Cesty Páně jsou nevyzpytatelné...“

A Crowley se se zachmuřeným 'chmmm' podíval na dno své sklenky a pak si nechal dolít.

„Tak se na to alespoň napijem?“

A zatímco jinde pěli vánoční koledy, jedli krocana a pudink a cukroví a sníh se snášel za okny (pozn.: ne, to bylo jen pro vyladění atmosféry, to se na Vánoce stát nemůže), za okny tohoto pochybného obchůdku s knihami v Soho hrála moderní hudba sezdaná s tou starou a dva dobří přátelé lomeno zarytí nepřátelé si do ní notovali a vzpomínali a lehce propadali nostalgii a zase z ní graciózně vyskakovali. A celé to bylo velmi velmi... no, vlastně velmi příjemné.

XXIII. Šel znovu nakupovat

Crowley vynalezl reklamy, soutěže o peníze a teleshopping a všechny tyto akce měly na zemi i tam dole nesmírný úspěch. Doopravdy byl ale hrdý na posezónní slevy, černé pátky, letní Vánoce a totální výprodeje. Lidé to milovali, někteří z toho dokonce šileli a ty rozumnější to přivádělo k zuřivosti. Crowley byl vítězem v každém případě, a když se ledabyly procházel obchody s těmi rudými poutači na slevy, byl na vrcholu blaha.

Kde jinde jste mohli najít tolik lidí, kteří vstali v nekřesťanskou hodinu, jen aby se mohli postavit do fronty před obchodem? Kde jinde jste našli puberťáka, kterak se do krve přetahuje o zlevněný kus oblečení nebo elektroniky nebo čehokoliv jiného s důchodcem? Kde jinde jste mohli načapat člověka, který už počtrnácté zarovnává nákupní koš krabicovým mlékem, třebaže limit na osobu byl jeden karton?

Ano, Crowley byl na slevy vážně pyšný. A vůbec mu nevadilo, že tentokrát se mezi regály jen prochází a nasává atmosféru. Pro jednu dával za pravdu heslu (pozn.: které si sám upravil): *Důležitá je i cesta, ne jen cíl.*

XXIV. Dostal novoroční polibek

Silvestra strávili v Mayfair. Stálo to sice trochu přemlouvání a jeden fotografický důkaz v novinách o tom, že jsou všechna světýlka i zvířata vskutku pryč, ale nakonec se to povedlo. Crowley ani nevěděl, proč o to vlastně *tolik* stál. Ale pravdou bylo, že o tom vlastně ani moc nepřemýšlel.

A byl to celkem příjemný den. Anděl sice většinou nadsakoval při každém dalším a stupňujícím se hluku z petard, dělobuchů a světélkujících ohňostrojů, Crowley se ale většinou jen ušklíbl a dolil mu jeho sklenku, aby se měl čím vzpamatovávat.

Přesto to nebylo tak bujaré pití jako tehdy v parku svatého Jakuba, ani tak přes čáru jako tehdy v Dolním Tadfieldu. Oba se nějak nevyččeně udržovali v příjemné, hřejivé připistosti a nesnažili se zabrousit nikam dál do nekontrolovatelných opileckých vod.

A když pak odbila půlnoc a oni si přitukli na to, že tento rok oba i se zemí zdárně přežili, Crowleyho napadlo vyzkoušet ještě jednu tradici.

„Co takhle novoroční polibek?“

Anděl zamrkal a zarazil se. „No... já...“

„Ale copak,“ protáhl medově démon a odložil vlastní skleničku na konferenční stůl, „nelíbí se ti ten lidský výmysl?“

„Nemám nic proti novoročnímu líbání. Vlastně vůbec nic. Přijde mi to celkem... milé. Já jen... jen...“

Crowley pozvedl svá dokonalá obočí. „Jen?“

Anděl se rovněž zbavil své skleničky a pak si se složenýma rukama v klíně povzdchl. „Proč?“

Teď bylo na démonovi, aby byl nechápavý. „Co proč?“

„No... proč to chceš?“

A Crowley našpulil pusku. „Jen... test...“

„Test...“ zamumlal zamyšleně Azirafal. „No, dobrá.“

Crowleyho výraz se nezměnil, ale kdyby anděl viděl skrz jeho brýle, načapal by jeho zorničky překvapeně rozšířené.

Když se pak Azirafal iniciativně přesunul trochu blíž, skoro na dotek na tom bílém gauči, Crowley přestal na moment dýchat.

A bylo to... jako zamrznout v čase, kdy čekáte na ortel a anděl se k vám naklání a jeho výraz je pro jednu zcela neproniknutelný a vy... vy...

V poslední setině vteřiny anděl lehce stočil hlavu a dal mu svůj zamýšlený polibek na tvář. Zcela prostý, lehký, cudný polibek, jaký maminky dávají svým dětem a jaký si přátelé vyměňují při pozdravu na uvítanou a na rozloučenou.

A bylo to...

Crowley si odkašlal a zamaskoval všechno, co to s ním snad v tu chvíli udělalo, za pobavený úšklebek a slova jako: „Takže se přece jen bojíš.“

A anděl se jen pousmál a zavrtěl hlavou.

Byl první den nového roku, sotva pár minut po půlnoci a už teď se Crowleymu zdálo, že tento rok začíná být komplikovanější než ten předchozí...

XXV. Sepsal novoroční předsevzetí

Po tom Silvestru začal být Crowley nesvůj. Ne, že by se mu to už nestalo. Ono za všechny ty roky nebylo divu a párkrát už to s ním pořádně zamávalo, ale tohle bylo nějak... jiné. Jako rána, která se otevřela v hrudi, a i když nebyla životu nebezpečná, pořád na ni musíte myslet, protože vám působí podprahovou bolest.

A tak se rozhodl, že se pro ukrácení dlouhé chvíle trochu zabaví.

A zvolil si k tomu tvorbu seznamu novoročních předsevzetí.

Začal zlehka, těmi pracovními věcmi, protože to bylo vždycky jednoduché a nadmíru zábavné:

1. *Tumblr* (pozn.: jeho oblíbený): *změnit nastavení stránek, aby se každému na jeho dashboardu podbízely nesledované blogy ne z 50 ale rovnou z 80 procent.*

2. *Mobilní operátoři: změnit všem uživatelům bez jejich souhlasu nudný monotonní tón, který se ozve, když jim někdo volá, na nějakou chytlavou uvítací melodii.*
3. *Počítačové programy: podpořit vývoj upgradů.*
4. *Lidé obecně: podporovat pověřčivost.*
5. *Sociální sítě: změnit tvar profilového obrázku na Facebooku na šestiúhelník a pohrát si s naprogramování robota, který rozeznává povolené příspěvky od těch zapovězených, aby to dělal naopak.*
6. *Internet: vytvořit duplikáty obecně známých domén za použití přípon jako eu, net, info a name, dát na ně uhrančivé, blikající reklamy a zablokovat je proti kroku zpět a zavření.*
7. *Internetové prohlížeče: zmnožit používání vyskakovacích oken a udělat je rezistentní vůči adblockům.*
8. *A preventivně - zrušit adblocky.*

A pak tu bylo i pár věcí lehce osobního rázu:

1. *Za žádných okolností se nenechat strhnout ke konání dobrých skutků.*
2. *Vynechat na chvíli alkohol.*
3. *Víc se zdržovat mimo Soho.*
4. *Podniknout cestu na Měsíc (pozn.: tady mu rychle došlo, že ve vesmíru je příšerná zima a raději to rovnou změnil na – Podniknout cestu).*
5. *Nestrhávat na sebe nevyžádanou pozornost nadřízených (pozn.: v poslední době byl sice docela klid, ale jeden nikdy nevěděl).*
6. *Přestat přemýšlet o Azirafalovi.*
7. *Přesadit a pohnojit kytky.*

Když Crowley dopsal svůj seznam a prošel si, co napsal, zamračil se a půlku z toho vyškrtal (pozn.: k té osobní se vyjadřovat nehodlal, ale u té profesní si prostě řekl, že by toho na ty ubohé smrtelníky bylo na jeden rok až moc)

A pak to znovu obnovil.

A pak to všechno zahodil do koše. Protože on nepotřeboval seznam, aby mohl fungovat a pracovat a žít svůj prokletý život. On nepotřeboval žádný, pitomý seznam. Cha!

XXVI. Šel se odreagovat

Existuje jen omezená doba, po kterou se dokážete potulovat od jednoho striptýz baru k druhému, než vás to přestane úplně bavit (pozn.: pokud to samozřejmě není smysl vašeho života nebo alespoň náruživé hobby). Crowleymu to vydrželo třináct dní, a to jen proto, že se doopravdy snažil, aby tomu tak bylo, ne proto, že by mu snad došly bankovky, které zastrkával tanečnicím za prádélko (pozn.: většinou ty skutečné, protože ty stvořené ze vzduchu neměly pražádnou hodnotu, a tudíž by to už vůbec nebyla žádná zábava), nebo že by snad vyčerpал množství takových barů v Londýně. Vždycky se přece mohl přesunout o kousek dál nebo třeba založit něco svého na vlastní pěst. Ne, spíš to bylo něco... jiného. Něco...

A když toho třináctého večera, jakmile znechucený sám sebou opustil ten poslední podnik, zastavil před obchůdkem s knihami v Soho, když nakoukl skrz zašlé okno a uviděl lampičku, u které nad knihou seděla nahrbeně povědomá postava, rozhodl se, že toho má právě tak akorát dost a že prostě musí pryč.

Pryč z města.

...

Azirafal si dělal trochu starosti. Ano, dělal a byl by býval i víc, kdyby právě nebyl leden, ve kterém se mu vždycky nakupila práce kvůli všem těm depresivním stavům a potenciálním sebevraždám. Takže si dělal o Crowleyho starosti, ale zároveň byl i velmi, velmi zaměstnaný. A když se jedné noci snažil sám sebe přesvědčit, že vnímá řádky, které čte, aniž by myslel na všechny ty smutné duše, které snad dokáže z truchlivých myšlenek vytrhnout už jen blížící se jaro, na chvíli se zadíval do plamínku lampičky a pak s povzdechem vyhlédl směrem ven z okna.

A tam... tam možná něco zahlédl. Ale to byl jistě jen nějaký... stín. Nebo snad sen.

XXVII. Zajel si na dovolenou do Paříže

Paříž byla nádherná. Paříž byla úžasná. Paříž byla domovem bohémů a prostopášníků a flamendrů. Paříž byla městem buřičů. Paříž byla vždycky centrem změn. Přitahovala umělce a básníky a malíře. Paříž byla centrem rozkoše i semeništěm hříchu. Paříž měla Sacré-Cœur a kousek za rohem Molin Rouge. Paříž měla Tour Montparnasse a Eiffelovu věž. Paříž měla v bývalém sídle francouzských králů Louvre, v jejímž středu pyšně seděla moderní skleněná pyramida a v jejíchž útrokách se nacházelo přes třicet pět tisíc děl včetně tajnůstkářské Mony Lisy. Paříž byla vzdušná, když to bylo třeba, a sevřená, když ne. Paříž měla Seinu a mosty zamilovaných a spousty malých klíčků v řece. Paříž měla promenády, křivolaké uličky, čtvrti těch nejbohatších z bohatých i chudinské oblasti, kudy se báli probíhat i psi. Paříž měla chodníky obsypané pazourky.

Paříž byla dokonalým místem. Byla procitěná historií, nasátá moderní dobou...

Crowley tam vydržel přesně šestnáct dní, než musel utéct.

...

Azirafal byl znepokojený. Jenže stále bylo dost co dělat. Leden se sotva překulil v únor a všechen nádech jara opět smetl neústupný mráz, déšť a mlha. Dnešek strávil v nemocnici St Thomas, aby trochu pomohl těm, se kterými to už lidští lékaři vzdali, a bylo to... k neutišení.

Chyběla mu Crowleyho společnost. Jeho humor. To, jak vždycky přišel s něčím nepochopitelným. Démon ho vlastně udržoval ve střehu, v kondici. Bavilo ho... napravovat ty drobnosti, kterými on naopak škodil. A naopak. Doplnňovali se. Skoro jako jing a jang. Anděl a démon se setkali v příšeří.

Povzdechl si. Kde jen ten Crowley zase lítal?

XXVIII. Chtěl navštívit sedm divů světa

Sedm divů světa se přeceňuje, pomyslel si Crowley, když stanul na vrcholu Velké pyramidy. Pyramidy v Gíze byly samozřejmě skvostné a nejstarší ze všech sedmi divů světa, ale taky se jako jediné dochovaly. Však si to shrňme:

Visuté zahrady Semiramidiny v Babylóně – pryč neznámo jak.

Feidiův Zeus v Olympii – zničen požárem.

Artemidin chrám v Efesu – zničen požárem.

Mauzoleum v Halikarnassu – zničeno zemětřesením.

Rhódský kolos – zničen zemětřesením.

Maják na ostrově Faru – zničen zemětřesením.

Suma sumárum to byl jeden div stojící, jeden div, o kterém nikdo nevěděl, jak zmizel, dva zničené požárem a dva zemětřesením. Crowley si trochu pohrával s myšlenkou, že by ty pyramidy mohl potkat třeba stejný finální osud, pak si ale řekl, že by mělo lidstvu aspoň něco zůstat a že jestli mají padnout, tak ať si za to může On sám a nesvádí se to zase na ně tam dole.

Projít těch sto pyramid mu zabralo týden. A písek pak na dlouhou dobu vážně nechtěl ani vidět ani cítit.

...

Azirafal začínal být poněkud vyděšený, ale stejnou měrou i trochu nazlobený a občas dokonce rezignovaný. Pozitivní bylo, že alespoň po pracovní stránce vykazoval výsledky. Počasí se pomaloučku začalo vylepšovat, den se prodlužoval, jaro bylo na spadnutí. Jen po tom démonovi ani vidu ani slechu.

XXIX. Navštívil alespoň sedm nových divů světa

Nových sedm divů světa lidstvo ještě zničit nedokázalo. Velká čínská zeď byla fakt velká... a s přišerným počtem schodů. Socha Krista Spasitele nad Riem byla... taky velká, a to sakra. Chichén Itzá, zřícenina mayského města, byla až pozoruhodně zachovalá... na zřícenině. Machu Picchu bylo sakra vysoko a ten řídký vzduch mu poněkud nedělal dobře. Petra by se mu líbila a Mojžíše měl celkem rád, jen ten písek... no však víte, písek všude. Tádž Mahal si užil, Indii měl rád. Měl rád ty lidi, jejich jídlo, do Gangy by se už vykoupat nešel, ale jinak to šlo. A Římské koloseum bylo jeho oblíbené. Za starých časů tam strávil ne jeden báječný den. Třeba tehdy, když s Azirafalem...

...A pak mu to došlo. Došlo mu, že utíká a utíká zcela zbytečně, protože za celých šest tisíc let tomu andělovi neutekl a neutče mu ani teď.

Bylo pěkné užít si trochu dovolené, ale zřejmě nastal čas vrátit se domů.

...

Azirafalovi věděl, že mu nezbyde než počkat, a tak se s tím smířil a nakonec se s tím i spokojil. Ono ve výsledku takové odloučení čas od času i s blízkým přítelem třeba není až tak na škodu. ...Třeba.

XXX. Vrátil se

Bentley byl přesně tam, kde ho nechal zaparkovaný. Krásný, dokonalý, naleštěný, bez botičky a bez jediné vady. Tedy vlastně jednu vadu měl – Crowley v něm *ještě* neseděl.

Trochu se bál, co uvidí, až se po tom dvouměsíčním putování vrátí zpět. Ale Londýn zůstal stát na svém místě, jen pár obchodů mezitím změnilo svou adresu, některé zanikly a jiné přibyly, to samé platilo i o lidech, ale jeho byt se zchoval a jeho květiny byly... stále krásné a bez kazu. Všechno bylo fajn.

Takže... co to bylo, co ho celou dobu hnalo kamsi pryč... do dále? Co to bylo nebo... kdo?

Vždyť... vždyť šest tisíc let! Kdo mohl říct, že ho pojí něco jako šest tisíc let? No, možná leda Gabriel s Rafaelem, jenže ti přehnaně machrovali a kdo ví, jak to mezi nimi vlastně bylo...

Crowley se zamračil. Proč ho napadlo právě tohle? Rafaela měl celkem rád, on si něco takového nezasloužil, rozhodně ne dávat ho dohromady s takovým... takovým...

A pak mu to docvaklo... Konečně.

Co já to celou dobu vlastně dělám? Celou tu dobu od chvíle, kdy jsem si myslel, že dojde ke konci světa a my už nikdy nebudeme spolu tak, jak jsme předtím... byli?

Crowley otevřel pusku a pak ji naprázdno zase zavřel.

Neexistovalo jednodušší a přímější vysvětlení.

Všechno to pítí. Piknik. Dárky. Vynucování pozornosti. Ten ne-tak-úplně polibek...

Vždyť on si celou tu dobu anděla namlouval!

Crowley zaťal ruce do pěstí a pak je zase nuceně rozevřel.

Musí se projet.

Musí se projet... a hned!

...

A Azirafal trpělivě čekal, protože to andělé dělávají, a jak víme... taky se dočkal.